

Bilag 5.

Oversættelse.

Landsretssagfører Hermod Lannings indlæg den 27. november 1967 i det særlige politiske udvalg vedrørende FN's fredsbevarende operationer.

Den seneste tids begivenheder har på ny understreget behovet for at styrke FN's fredsskabende muligheder for at standse igangværende krigshandlinger, og ved en FN-„tilstedeværelse“ at skabe et interval i tid og sted, der tillader konfliktens parter at søge en politisk løsning af de til grund liggende problemer, og for endelig at bistå parterne med at nå frem til aftaler, som kan sikre en varig fred.

Med hensyn til den første fase i den fredsstiftende virksomhed, der består i at opnå en våbenhvile, er det glædeligt at kunne konstatere, at i konflikter, hvor der ikke står livsvigtige stormagtsinteresser på spil, har De Forenede Nationers bestræbelser på at lægge det nødvendige pres på parterne ofte været kronet med held.

Dette gælder efter vor opfattelse også den anden fase, der består i at bevare freden, men som bekendt har al den tid og de store anstrengelser, som allerede er ofret på at gøre dette instrument mere fuldkomment, endnu ikke ført til væsentlige resultater.

De fredsbevarende operationer er en vigtig nyskabelse i De Forenede Nationers udvikling og virksomhed. De har vist sig nyttige til afværgelse af situationer, som kunne føre til eksplosioner.

Det er min delegerations opfattelse, at der af den mellemøstlige krise kan drages følgende konklusioner med hensyn til fredsbevarende operationer.

På den ene side er vi blevet mindet om de mangler, der knytter sig til fredsbevarende operationer, som alene hviler på et samtykke fra de implicerede parter. Disse mangler kan ikke på nogen måde virke overraskende, idet disse operationer aldrig har været tænkt som tvangsforanstaltninger i henhold til

pagtens kapitel VII. Deres hovedformål er at bistå de parter, som måtte ønske at gøre brug af De Forenede Nationers autoritet som „mellemand“ med henblik på at opnå en fredelig løsning på deres stridigheder.

På den anden side var FN's første virkelige fredsbevarende operation meget vellykket under de givne omstændigheder. Styrken var i stand til i mere end 10 år at hindre større uroligheder i det område, hvor den var stationeret. På enestående måde ydede den et fremragende bidrag til opretholdelsen af den internationale fred. Men lad os af denne grund ikke glemme, at freden blev brudt i samme øjeblik, styrken blev trukket tilbage.

Endelig er der fuld enighed om — og dette betragter vi som overordentlig glædeligt — at også i den nuværende fase af den mellemøstlige krise er en eller anden form for FN-tilstedeværelse i området uundværlig.

Denne vurdering har, både ved sine negative og positive sider, overbevist os om, at der er al mulig grund til at fortsætte de bestræbelser, som i årevis er gjort for at nå en aftale om de forfatningsmæssige og tekniske problemer vedrørende de fredsbevarende operationer.

De forskellige opfattelser af, hvilket FN-organ der har beføjelse til at iværksætte og gennemføre fredsbevarende operationer og til at bestemme finansieringen af disse, hidrører som bekendt fra forskellige fortolkninger af pagtens bestemmelser. Men i sidste instans må striden utvivlsomt ses som resultat af interessebestemte vurderinger af hensigtsmæssigheden og værdien af fredsbevarende operationer. Det vil derfor næppe være muligt at finde en endelig løsning på disse grundlæggende problemer,